

ПРО ДЕЯКІ АСПЕКТИ ГУМАНІТАРНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

Т.О. Лещенко, В.Г. Юфименко

Майбутній лікар суверенної України – це людина, яка не тільки досконало володіє своєю спеціальністю, а й людина високої культури, милосердя, має широку ерудицію, високу громадянську і національну свідомість. І головне – людина, яка вдумливо ставиться до найгостріших проблем сучасного світу, зокрема переймається почуттям власної причетності до гірких плодів свого «господарування» на Землі, глобального нищення природи. Людина, в якій тісно переплітаються такі, здавалось би, різні вияви культури, як ставлення до культурного, зокрема і мовного генофонду нації.

Вихованню такої людини-фахівця значною мірою має сприяти процес гуманізації освіти.

Гуманітаризацію часто зводили у вузах до збільшення кількості гуманітарних дисциплін та годин для їх вивчення. Тепер очевидно, що колишні заполітизовані навчальні предмети, займаючи лівову частку у вузі, не тільки не сприяли гуманізації навчання, а, навпаки, витруювали її, оскільки орієнтували на пріоритет не людини і гуманістичних цінностей, а держави з її імперськими орієнтирами, тотальною деперсоналізацією націй і машинізацією (нівеляцією) психічної діяльності людей. Людина була поставлена не вищою метою, а лише засобом досягнення мети, що призвело до торжества абсурду, воєн («класово-ідеологічних»), голодоморів, терору проти інтелігенції та, зрештою, – до денационалізації, деморалізації, розселення хліборобів (втрати любові до землі), перетворення робітництва на маси людей без почуття Вітчизни, розкультурення людей із вищою освітою.

Але особистість нерозривно поєднана з природою свого краю, Землею, Космосом у плані не тільки фізичного, а й духовного буття, яке формується ще в лоні матері й відбиває як особливості природи, історичних традицій, генної суті сотень поколінь, а відтак – і ментальності нації. Через це у вихованні гуманістичного духу студента провідну роль відіграють гуманітарні відомості про народ – його історію, культуру, науку, освіту, національні традиції, психологію, мистецтво, особливо мову.

В усьому світі найуніверсальнішим носієм знань та виразом духовного феномена нації є її мова. Міра культури особистості, незалежно від фаху, визначається мірою мовної культури.

В Україні ж століттями заохочувався мовно-національний нігілізм, що ставало ще одним бар'єром не тільки між інтелігенцією і народом, а й між батьками і дітьми, людьми міста й села. А якщо лікар не володіє національною мовою, він не зможе сприймати національну культуру. Тому найважливіше на сьогодні вбачаємо в підготовці лікарів нової формації як фахівців і громадян.